

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
Iesv De Adoratione In Spiritu Et Veritate Libri Quatuor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. III. Quàm efficax sit Christi gratia & fauor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

120 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
mur : & , si tamdiu duramus in oratione,
quamdiu sæculares in vno conuiuio, nimium
existimamus?

CAPVT III.

Quàm efficax sit Christi gratia & fauor.

VTinam quis semel nosset & explicaret,
quod gestit mens intelligere, & nondum
valet! O quantum in corde meo molior per-
cipere, & non satis concipere possum! Da
mihi, Veritas æterna, vt claris oculis intelli-
gam aliquid quod in Christo habeo, & im-
mensas, quæ in IESV mihi seruantur, diuitias.
Nescimus, nescimus ô mortales, quantum in
Christo possidemus. Fratres Ioseph afflige-
bantur fame, quia nesciebant fratrem suum
regnare in Ægypto: quid affligimur homi-
nes? frater noster regnat in cælo. Peccatores,
mendici, miseri, afflicti lætamini; quia ille
frater vester, qui vos plus quàm omnes alij
homines diligit, qui solus fidelis vobis manet,
gratissimus Deo est, locupletissimus est, Deus
est, afflictus pro vobis fuit. Gratulor, gratu-
lor peccatoribus; quia Christus est perfectis-
sima satisfactio diuinæ iustitiæ, omni spe &
prædâ suâ de vobis illam frustrans, sine dolo
villo, & cum magno iure. Christus est sola-
tium diuinæ misericordiæ, & opulentia cle-
men-

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. II. 121
mentia Dei. Gratulor mendicis, gratulor
miseris, gratulor afflictis; quia frater vester
amantissimus est, qui distribuit diuitias diui-
nas pro libito suo, qui concedit beatitudi-
nem, qui gaudia vera largitur: non extra-
neum vobis, non Angelum, sed fratrem ip-
sum vestrum Deus constituit Dominum
domus suae.

Christus fidelissimus amicus noster est:
nam cum non poteramus (quoniam nudi &
miseri fueramus) comparere ante Regem, ad-
huc ut impetraremus misericordiam, ipse no-
bis dedit pretiosissimam purpuram suo San-
guine tinctam, gratiam suam passione meritam
& nobis inhaerentem, ut coram Rege Deo &
Patre suo non tantum non indignè, sed ho-
noratissimè appareremus. Ipse famelicos
nos alit suo Corpore, ipse sitibundos nos re-
creat suo Sanguine: ipse locupletissimos nos
fecit, donans thesauros meritorum suorum.
Si vis scire quàm sint tua merita Christi, ut
possis per illa impetrare gratiam, & offerre
Deo, ut misericordiâ tecum utatur; inde col-
lige, quod sua reputauerit Christus peccata
tua. Verba delictorum meorum, in personâ
innocentissimi IESU dicitur. Non tamen
proinde putemus, ita esse nostra merita Chri-
sti, ut non habeamus opus mereri amplius,
sed desides & ignauos saluandos esse: nam

H 5 non

non fuit mortuus IESVS, vt negligentes esse-
mus, sed vt feruidi & ardentis in obsequio
diuino. Quemadmodum Christi anima
non damnaretur propter peccata tua, nisi fe-
cisset ipsa aliquod peccatum, quod impossi-
bile fuit: ita nec tu saluaberis propter sola
merita Christi, nisi etiam facias bona opera,
& habeas gratiam in te inhærentem; quod
tamen etiam est per ipsum Christum. Dedit
igitur nobis merita sua, vt illis tamquam pro-
priis vteremur ad placandum Deum; quem-
admodum ipse peccata nostra vt propria ac-
cepit ad satisfaciendum, eaque velut propria
luxit, doluit, & satisfecit pro illis. Non sim-
pliciter opera mera dedit, sed cum dignitate
suâ, vt facta à personâ diuinâ: vt sicut ipse
peccata nostra supra se accepit tamquam fa-
cta à vilissimis & seruis creaturis; sic nos eius
merita habeamus nostra, vt facta à Filio Dei
æquali Patri.

Imitemur Christum, quomodo accepit
culpas nostras, & vt proprias habuit; vt scia-
mus vti meritis eius, & vt propria habere.
Æstima peccator tua Christi merita, & sic
confidentissimè pete: hoc erit petere in no-
mine Christi. Multò magis ad hoc profunt
merita Christi data nobis, quàm si nos ea o-
pera fecissemus, & crucifixi essemus pro glo-
riâ Dei: nam tunc non essent opera Dei, sed
homi-

DE ADOR. IN SPIRITV ET VER. LIB. II. 123
hominis peccatoris. Vide quantum debes
Christo, qui tua peccata suscepit, & sua dona-
uit merita, qui tanta mala à te abstulit, & tan-
ta bona est largitus. Duæ sunt istæ obligatio-
nes infinitæ, ex quibus hanc satisfactionem
à te cupit: vt quemadmodum ipse satisfecit
pro peccatis tuis, ac si ipse patrasset; sic tu
non aliter offeras Deo merita Christi, ac cu-
res lucrari illis gratiam & merita tua, quàm si
tu fecisses.

O IESV suauissime, vtinam nossem quan-
tum commodum & utilitas nobis miseris
fuiſti, & es! Horrenda monſtra eramus; iam
per te ſumus gratiſſimum ſpectaculum Deo:
in limo & fundo inferni eramus; iam ſumus
in ſinu, non dicam Abrahæ Patris gentium,
ſed Dei Patris tui: in gutture draconis tarta-
rei eramus; iam per te ſumus in corde Dei:
indigni eramus diuinis oculis; iam ſumus di-
gni amplexibus: ſerui damnandi in ergaſtu-
lo tartari eramus; iam per te erimus Reges
coronati in cælo. Quis nouit quò præcipi-
tati fuimus, & quò nos exaltaſti? Satis eſſet
contenta miſeria noſtra, ſi extraxiſſes nos ab
inferno; ſed non miſericordia tua, niſi ele-
uaſſes ſupra cælos, & tot Angelos: nimium
feciſſes, cum nos eramus deiecti in miſeriam
irreparabilem, & desperatam omnino vt im-
poſſibile eſſet nobis remedium, ſi impetraſ-
ſes

ses à Patre suspensionem iræ; sed tu impetrasti veniam: nimium fecisses, si impetrasses veniam; sed insuper conciliasti benevolentiam, amorem & gratiam eius: nimium & stupendum fecisses, si impetrasses solum benevolentiam eius; sed impetrasti etiam munera & dona: nimium & admirandum fecisses, si impetrasses minimum munus Dei; sed impetrasti nobis Regnum, & ipsam hereditatem tuam: nimium fecisses, si impetrasses hoc semel; sed impetrasti ut infinities nobis daretur, si toties perdidissemus, dum postea ad te pœnitentes confugeremus: denique quidquid Dei est, nobis impetrasti; & dignatus fuisti admittere nos pridem fœtidissimos & abominabiles, ut tecum coheredes essemus. Vide homo, unde Christus te eripuit, & quò te introduxit. Si alium hominem tu fortuito sine consilio tuo & studio liberares, non à morte, sed vel molestiâ qualibet, quas gratias expectares ab illo? Feræ ob leuia beneficia gratae sunt: atrocissimus leo ob vnam spinam erutam è pede seruauit gratiam post multum tempus, & rependit: cur immensa Christi beneficia deterioris conditionis sunt facta nobis, quàm quæ fiunt feris; & non potius stupemus, & præ gratitudine deficimus? Sed fortasse obligatus nobis erat Christus, aut facile fuit & sine sumptu suo, quod fecit?

Imò

Imò inimici eramus : negotium fuit desperatum & difficillimum : sumptus non minoris sterit , quàm pretio sui Sanguinis & vitæ.

O charitas Dei immensa, quanta pro odibilibus hominibus fecisti! cùm eramus in salute impossibili, & non habebamus consilium, excogitasti misericordissime Deus remedium, consilium, ac machinam stupendæ misericordiæ; & cùm nobis impossibilis esset executio post inuentum remedium vnicum, ipse voluisti exequi. Sed quale remedium? Quis captiuus auderet optare, nedum petere, quòd Rex suus, vt ipse liberaretur, fieret pro illo captiuus? Tibi, IESV mi, placuit pro nobis plus exequi, quàm nos auderemus sperare aut optare. Tu Rex gloriæ factus pro nobis vincus, reus; imò & damnatus, & mortuus pro nobis inimicis tuis, qui crimine læsæ Maiestatis te offendimus. Mirandum foret si Imperator supremus visitaret in carcere malefactorem aliquem rusticum: quid si proditorẽ suum? quid si ob illum relinqueret thronum suum, & mutatâ veste maneret loco illius in carcere, vt foras eiiceret malefactorem? Tu fecisti hoc, amantissime IESV. Numquam satis celebratur gloria illius, qui pro amico se substituit in vinculis, vt eum liberaret; & illius serui, qui pro Rege se obie-

cit

cit hosti, & morti; & illius patris, qui pro filio dedit vnum oculum. Sed non mirum, si amicus pro amico, si seruus pro Rege, si pater pro filio charissimo id fecerint. At meus IESVS quantò plus fecit pro me, non amico suo, sed inimico; non Rege suo, sed vili mancipio diaboli; non filio suo, sed perditionis? Si dimisisset scelus meum, satis esset; sed reliquit solium suum, amisit vitam, & insuper transtulit in me Regnum suum. Si solùm opprobrium & infamiam peccati mei abrogasset, immensa clementia esset, licet pœnam non indulgeret; sed & indulgit pœnam, & cumulauit gaudio & gloriâ. Fortassene fabula hæc, an fides infallibilis? si veritas, quomodo tantùm narramus hæc ore, & corde non afficimur erga personam Christi, qui suum cor nobis tribuit, & inclinauit, & inclinât in nos cor Dei? O quàm gratissimus IESVS nobis debet esse, per quem grati Deo sumus! quàm amatus nobis, per quem à Deo amamur!

Confidera, quanta bona in Christo frueris: absque dubio Deus non ferret nos, nec tolerasset impudentiam nostram, nisi Christus medius esset: ipse nos deformes coram Deo comit & venustat: ipse pauperrimos nos & nudos, vt ante Deum comparere non possemus, induit gratiâ, exornauit vestibus suis,
&

& donauit meritis, vt comparere valeamus. Quantâ gratitudine fuit affectus Christus erga Martinum, quia dimidium pallij dedit illi? Iactabat, & quasi præsumebat IESVS coram Angelis cum frusto illo lacero, & nos sumus Christo ingrati, qui purpuram & diuinam vestem dedit nobis nudis, indignis, leprosis, non quò tegeter horrorem lepræ solùm, sed radicitus auferret morbum horrificum, & velut in Iordane lotos, vt Naaman pulchros nos verè faceret & sanos: nec æstimamus vestem & gratiam, & merita sua, propter quæ nos tolerat Pater, nos respicit, & quod summum est, nos amat. O mortales ingrati! quomodo non euellitur cor vestrum post Christum, qui est thesaurus noster, & diuitiæ, & pulchritudo? Sine illo deformes sumus, & inuisibiles coram Deo, per illum pulchri & visibiles.

Perinde se habet Deus erga genus humanum & Christum, vt oculus erga obiectum suum, quod est colores & lux. Sine luce omnes colores inuisibiles sunt, nulla est pulchritudo; ipsa solùm reuelans colores venustate donat: sic Christus lumen ad reuelationem Gentium, facit vt Deus respiciat homines, visibiles iam & gratos illi, qui pridem in tenebris & in vmbra mortis iacebamus. Lumen est primum & maximè visibile, valdè
consen-

consentaneum sanis oculis : per illud reliqua videntur , & solum videntur quatenus participant illud : nam cum luce , aut in luce , aut per lucem colores videntur : in colore lux , cum oculo lux , per medium aërem lux est. Ita Christus est quod oculis diuinis primum & maxime visibile est , magis gratum & acceptum visui Patris ; ceteri homines solum , quatenus participant Christum. Per ipsum , & cum ipso , & in ipso videntur : ipse reddit nos aptos , & dignos respectione diuinâ. Tota gloria & gratia colorum , lux est , lucis beneficium est : tota gloria , honor , gratia hominum , Christus est , Christi beneficium est. Vide , quomodo iacent pretiosissimæ & pulcherrimæ res noctu ; perinde sunt ac si non essent : ita sublimes naturæ , subtilia ingenia , sine Christo in tenebris sunt , nihil sunt. Quid tu gloriaris , nisi in Christo ? Sine luce pulchra & deformia æqualia sunt , perinde ac si non fuissent : sine gratiâ Christi , perinde est sublime & acre ingenium , ac rude & hebes ; reliquæ naturæ , artis , & diligentix dotes , tantumdem sunt ac si nihil essent. Cælum quoque & Sol beneficus est per lucem dumtaxat , per quam omnia operatur : sic Deus solum per Christum beneficia sua præstat. Cælum non admittit aliam qualitatem simplicem ex nostris nisi lucem : ita neque in cælum ascen-

ascendet homo, nisi in quem Christus splendet; neque oratio benè admittetur, in quâ Christus non sonet.

O IESV lux hominum, lux vera quæ illuminas omnem hominem venientem in hunc mundum, illumina me, vt respiciat me Pater tuus: qui si in me aliquid tui viderit, non poterit me reicere, si à me nomen tuum audierit, non poterit me non exaudire. O vis gratiæ Vnigeniti Christi, per quam tot grati & gnati Deo sunt! Vbi Christus est aut sonat, illuc misericordia aduolat; ibi misericordia est. O efficax vox per Christum, quâ delinimus Patrem & vrgemus! Quomodo obsequia Filij Vnigeniti, obedientissimi, sanctissimi, officiosissimi, amantissimi, non commouebunt tenerrimè ipsum Genitorem, præsertim cum ab illo solo se videat amari pro dignitate diuinâ, inter tot iniurias hominum? Nomen Filij, sine vlllo obsequio, gratum est etiam scelestissimis & auaris hominibus: quid erit titulus Filij, & tot seruitia facta, Deo beneficentissimo etiam erga inimicos & ingratos? Qui considerat officia Christi erga Patrem, omnia præmia plusquàm debita iudicabit illi. Amisit Pater mundum per peccatum hominis; sed tam officiosus fuit Filius, vt recuperaret illum & restitueret Parenti suo: anne parum est hoc obsequium?

I

Om-

Omnes homines, & innumeri Angeli, rebelles & inobedientes erant aduersus Patrem; ipse Filius voluit resarcire omnem contumaciam, & docere obedientiam, etiam cum dispendio vitæ suæ: omnes mortales contemnebant Patrem; Filius voluit honorare pro omnibus: tot denique seruos restituit Patri, tot adoratores lucratus, tot amatores, tot laudatores; cælum vacuum repleuit habitatoribus: ane sunt exigua hæc officia? Sed quali affectu, quali sedulitate, quali amore, quali dignitate? Infinita hæc fuit, & talis, vt non restet Patri potentia nec scientia quò possit præmiis superare obsequia Filij.

Si igitur Deus tam beneficus est, vt peccatoribus vltro beneficiat; si tam iustus, vt iustis vltra merita satisficiat; & extra se fiat, vt liberalis omnibus sit, nullo expectato titulo iusto beneficiendi; ane cum solo Filio iniustus erit, & non attendet titulum cuius nomine conuenitur, & hæctenus victa est liberalitas diuina? Quid faciet, cum videat se non posse superare merita Filij; sed omnia præmia, quæ Filio dedit, & hominibus respectu Filij, minora esse infinitè, quàm officia Filij ipsius? An Deus, qui cum peccatoribus fuit liberalis, cum Filio erit iniustus? an negabit dare quod ille petit, aut per illum petimus; si quidem non potest illum nimis præmiari,
nec

nec hæctenus satis remuneravit? Si Deus magnificus est vltra expectationem, cum scilicet iudicant homines non debere gratiam fieri, sed potius supplicium; anne miser & avarus erit, cum homines iudicabunt deberi, non tantum gratiam dari, sed velut debitum reddi? Si aliis benefecit Deus propter seruos misellos, quia non iniquè seruiuerunt; quid faciet propter Filium vnigenitum, in cuius obsequio solo benè ac plenè super omnes sibi complacuit? Si tanti æstimat Deus homines, vt iactet, Propter seruum meum Iacob, & Israël electum meum, & propter Dauid seruum meum, cum indulgentiâ vsurus erat; anne depreiabit dilectum Filium obsequentissimum, & durus erit, & immisericors illi, in quo gratificauit nos? O homines, securi, & securissimi petamus per Christum: accedamus cum fiduciâ ad thronum gratiæ eius; quia quibusuis donis quæ petimus, semper debitor manebit Deus: & quoniam semper manere debitorem non excusat, numquam manere ingratus aut iniquus vult: sed dabit semper quæ petimus; siquidem numquam dabit, nec dedit omnia, quæ meretur Filius. Ecce, ecce, iam video Sole ipso clariùs, impossibile esse, vt quidquid per Christum petatur, negetur à Deo; si petitio, vt par est, fiat: nam sæpè videmur petere, sed fortasse tam

repidè & stultè, vt perinde fit ac illudere. At qui verè petit in nomine Christi, non tantum precatur Deum, sed iam quasi adiurat & exigit.

Christus est obiectum & voluptas omnium sensuum diuinorum: nihil honestum videt Deus, nisi per Christum: nihil consonum audit, nisi per Christum: nihil fragrans & suaue illi, nisi bonus odor Christi: nihil inungit misericordiâ suâ & sanat, nisi medio oleo nominis Christi: nihil denique placitum gustat Pater, nisi in Christi passione & felle condiatur & dulcescat. Quidquid sentit, per Christum omnia sentit grata, ita respiciendo nos per Christum: quia Christo similes sumus, grati sumus: vt qui videt per vitrum viride, reliqua videt viridia & iucundiora visui, licet antea molesta essent: ille color omnium gratior oculis, temperat molestiam. O quomodo horrorem & foetorem nostrum non toleraret Deus, nisi per Christum! O quoties non ferret nos Deus, etiam post gratiam semel susceptam, quam amittere merebatur ob ingratitude & torporem, & plures culpas veniales, nisi recordaretur Christi, qui sustentat nos, & supplet defectus nostros! Ille vnus est Patri solatium omnium nostrum impudentiæ & ingratitude. Iam periisset mundus millies, nisi per
Christum

Christum sustineretur, qui sacrificio quotidiano infinitè placenti Patri sustentat orbem, & homines impudentissimos. Obiicit se Christus Patri: qui dum nostra per Filium respicit, horror nostri minùs prouocat; vt qui in speculo canem mortuùm aspicit, fœtorem inde non percipit: nociua per vitrum conspecta, non lædunt oculos. Pari modo se habet Deus, vt Imperator ille, qui in ingenti smaragdo in speculi modum referente visa, conspiciebat tetra & inhumana, pugnas gladiatorum, flagitia & cædes, quò horrorem minùs causarent ex placiditate petræ. Sic Deum minùs exacerbant flagitia nostra, si Christus repræsentet ea. Christus lapis est & pretiosissimus smaragdus: nihil gratius est visui, quàm ille lapis, qui lætitiã causare conspectus dicitur, & colorem suum gratissimum non in se solùm retinet, sed profundit, & tingit circumfluum aërem, vacuum alioqui colore: ita Christus lætitiã causat Deo, & in nos vacuos meritis refundit sua; vt imbutis gratiã eius & viriditate spei, in illo confidamus, gratos Deo fore. Omnia bona & gratiæ nostræ sunt exundantia, & velut superflua, & fimbriæ meritorum Christi.